

U řek babylónských, tam jsme sedávali s pláčem ve vzpomínkách na Sijón. Své citery jsme v té zemi zavěsili na topoly, když nás ti, kdo nás odvěkli, vybízeli tam ke zpěvu, trýznitelé k radovánkám: „Zapívejte nám některý ze sijónských zpěvů!“ Jak bychom však mohli zpívat píseň Hospodinovu v té cizí zemi? Jestli, Jeruzaléme, na tebe zapomenu, ať mi má pravice sloužit zapomene. Ať mi jazyk přilne k patru, nebudu-li si tě připomínat, nebudu-li Jeruzalém považovat za svou svrchovanou radost. (Žalm 137,1-6)

V Praze dne 7. dubna 2021

Milé sestry a bratři,

nedávno mi jeden přítel pověděl, že řeka teče stále dopředu, jako čas, kdo by se chtěl vracet zpátky, zažije zklamání a nadělá víc škody než užitku sobě i druhým. Je to podobné jako s příslovím, které praví, že nelze dvakrát vstoupit do stejné řeky. Vždycky to bude nový proud, i když snad břeh bude stejný. Rád bych vás nyní povzbudil, abyste se začali připravovat na návrat do života i do církve, přestože to už nikdy nebude stejné jako dřív. Právě nyní je nejvhodnější chvíle nachystat se na nový život s Kristem, až pomine akutní nebezpečí nákazy koronavirem.

Jak uplynuly letošní Velikonoce, uplyne i doba koronavirová a budeme muset jít dál, směřovat k novým Velikonocům, protože ty příští budou dozajista jiné než ty, které právě odnesla řeka času. Mnohé jsme letos prožili, radovali jsme se ze skvělé hudby v pátek i v neděli, přijali jsme povzbuzení z Božího slova i z večere Páně, ale příště bude jiná muzika, jiné kázání a také Kristus k nám bude přicházet jinak a nově. Konečně, když si vzpomenete, loni to bylo také jinak, Tomáš Najbrt nám hrál pod modrou oblohou ze střechy velkého sálu, bohoslužbu jsme připravili na dvoře před vchodem do modlitebny...

Letos o Velikonocích pro mě nastal nejdojemnější okamžik, když jsem v naší modlitebně viděl a slyšel hrát Tomáše Knotka na bubny. V poslední době bývá u nás v Soukenické docela často hostem, ale na Velký pátek to bylo jiné a pro něho nejtěžší, ve středu mu náhle zemřel otec. Přesto neodmítl pozvání, nevzdal to a zahrál skvěle k radosti lidí a jistě i Boha. Už ale nic pro něho nebude stejné jako předtím, nedá se vrátit před Škaredou středu, nutné je jít dál, prožít Velký pátek, mlčení Boha na Bílou sobotu a pak pokračovat po proudu času směrem k Velikonoční neděli, od smrti ke vzkříšení.

C. S. Lewis psal o tom, že není moudré snažit se vracet k minulým prožitkům, snažit se navozovat dávno uplynulé emoce. Třeba jaké to bylo, když jsem prožíval zamilovanost a čas líbánek v manželství, nebo když byly děti malé, anebo co jsem pociťoval, když jsem se poprvé obrátil k Bohu a byl naplněn Duchem svatým... To si člověk jen způsobí trápení a zklamání, protože nikdy nebude cítit totéž, co dřív. Cesta vede jedinečně dopředu k novým emocím a k novému prožití víry, lásky a naděje. Týká se to našeho života ve všech jeho oblastech a vztazích. Cesta musí jít dál od minulých vzpomínek k budoucím zkušenostem, přičemž to nejdůležitější prožíváme tady a teď, neboť jak nás učí výše zmíněný britský křesťan a filozof, věčnost se nepojí s budoucností, ale s přítomností. Žijeme-li dnes s Kristem, prožíváme s ním v tuto chvíli svou věčnost, neboť Bůh je věčný, my jsme v něm a on je v nás.

Proto je nyní čas začít se aktivně připravovat na návrat do života, kdy covid-19 bude také jen vzpomínkou, kterou zavane vítr, jako zavál španělskou chřipku. Blíží se doba, kdy i sbor budeme muset budovat nově jako židé v čase po návratu od řek babylónských, kde sedávali, plakali a nebylo jim příliš do zpěvu. Ale zvedli se, alespoň někteří, vrátili se a chrám k uctívání Hospodina postavili znovu – sice jinak, už nebyl tak pěkný jako předešlý Šalomounův, ale zato do něj vstoupil Mesiáš.

Pán s námi, váš

Bronislav Matulík